

[Rager.]

tigt, at komme til det Resultat, at Udgifterne efter Loven maaske vilde blive 6 Mill. Kr.

Men naar jeg har sagt alt dette, maa jeg dertil føje, at alle disse Udregninger har for os i det hele taget ikke haft nogen afgørende Vægt. Vi maa se saaledes paa det, at Lovforslaget er en Nødvendighed. Det er, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven rigtigt sagde, *vel muligt*, at de arbejdsløse hjælpes, uden at dette Lovforslag vedtages, men det er ikke helt sikkert, og de hjælpes ikke paa det samme lovformelige Grundlag. Og det endelige og afgørende er dette, at denne Lov fastsætter en Fordeling af Udgifterne, denne Lov lægger Byrderne, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven netop ogsaa nævnte, fra Kommunerne over til Staten. Nu stiller det ærede Medlem Hr. Krag ganske vist Kommunerne i Udsigt, at man muligt en Gang næste Aar kunde overveje, hvorledes man kunde hjælpe dem i Anledning af de Udgifter, de maatte have faaet, fordi dette Lovforslag ikke bliver vedtaget. Men disse Løfter ud i det blaa tror jeg ikke, Kommunerne i alt for høj Grad kan regne med eller budgettere med. Vi mener, at Lovforslaget er en Ompostering af nødvendige Udgifter og en Flytning af Udgifterne over paa de Skuldre, der bør bære dem. Det er selvfølgelig beklageligt, hvis Arbejdsløshedsfonden skulde blive væsentligt reduceret i sin Størrelse, eventuelt gaa ned til Nul, men det er jo saa heldigt, at et andet Lovforslag, vi har til Behandling, forudsætter den Mulighed, at Arbejdsløshedsfonden skulde trænge til Penge. Det er, som sagt, beklageligt, men saa maa vi huske paa, at Arbejdsløshedsfonden i sin Tid blev oprettet, netop for at kunne yde Hjælp i en Krisesituation. Jeg skal her vel medgive, at man den Gang tænkte paa en Krisesituation paa Grund af Erhvervskrise, ikke paa Grund af en Krise i Arbejdsløshedsforsikringen, fremkommet ved en beskaaret og urigtig Sociallovgivning, foretaget af et Ministerium, der havde sat sig til Opgave at foretage en saadan. Men vi er nu i denne Krise, og saa maa vi tage Situationen, som den ligger.

Vi for vort Vedkommende ser altsaa paa dette Lovforslag som et Forslag, der fordeler de sociale Udgifter, som maa blive en Nødvendighed, paa rette Maade, lægger Byrderne paa de rette Skuldre, saa godt som det nu kan gøres. Det undrer mig, at man fra det ærede Medlems Side ikke har stillet Ændringsforslag i Udvalget, for hvis man læser Betænkningen igennem, ser man

jo, at visse Punkter fremhæves, hvor man sætter ind paa et bestemt Punkt indenfor Lovforslaget og kritiserer det. Jeg spørger: Hvorfor har man ikke villet gaa ind i det Arbejde at stille Ændringsforslag paa disse Punkter, og hvorfor har man ikke derigennem søgt at komme til en Forstaaelse med Flertallet? Jeg skulde ikke mene, at dette vilde have været umuligt, hvis man havde vist en god Villie, men man viser stadig ud i Fremtiden og lover godt dér. Det samme gør det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og hans Meningsfælle i Betænkningen. Hvad Betydning ligger der i at skrive i Slutningen af en Betænkning, at man gerne vil være med til at udbygge Krisekasser, naar denne Betænkning handler om et Lovforslag, der netop skal gælde for den Tid, i hvilken man forhandler om den endelige Udbygning af Krisekasser? Det forekommer mig, at denne Bemærkning ikke kan betyde noget som helst og er meget daarligt placeret, hvor den staar.

Jeg skal paa det mest indtrængende anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og jeg udtaler Haabet om, at ogsaa det andet høje Ting maa forstaa, at Lovforslagets Gennemførelse er en Nødvendighed for paa rette Maade at faa fordelt de Byrder, der maa afholdes til en fortsat Hjælp til de arbejdsløse.

Geert-Jørgensen: Jeg skal paa min Gruppens Vegne anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget, og vor Begrundelse er den samme, som jeg udtalte ved første Behandling, nemlig at Bortfaldet af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse har tvunget mange ind under det offentlige Fattigvæsen, og Fattighjælp virker altid nedbrydende paa Mennesker og er den dyreste Hjælp. Hvis det nu kun var dovne og drikfældige Mennesker, der kom ind under det offentlige Fattigvæsen, var der ikke saa meget at sige dertil, men det er en Kendsgerning, at ogsaa mange hæderlige og arbejdsvillige Mennesker er kommet ind under Fattigvæsenet paa Grund af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelses Bortfald. Vel løser det foreliggende Lovforslag ikke noget socialt Problem, og enhver Understøttelseslov er jo i Virkeligheden kun en øjeblikkelig Hjælp, der kun hjælper den, der modtager Hjælpen, op over Sultegrænsen, men vi erkender, at saadan som Forholdene nu en Gang arter sig, er en saadan Hjælp nødvendig.

Det er jo klart, at denne Understøttelseslov maa koste Penge, og Udgiften opgives